

Ο Γερο-Ευδόκιμος της Σκήτης του Αγ. Δημητρίου: Το τελευταίο απειρόκακο παιδί του Ώρους - 3

/ [Πεμπτουσία](#)

Ευδοκίμησε πραγματικά, γιατί είχε πάνω απ' όλα την εικοσιτετράωρη λατρεία. Και «υπέρ παν άλλο -όπως διδάσκει ο αββάς Ισαάκ- την σιωπήν ηγάπησε», τα λίγα λόγια. Είχε προσεκτική επικοινωνία με τους άλλους. Δεν άφηνε λογισμούς σε κανέναν. Είχε όμορφο κόσμο, που δεν τον κληρονόμησε από την μάννα του, την οποία δεν γνώρισε καθόλου, ούτε από τον πατέρα του, στο πρόσωπο του οποίου ήταν σημειωμένη η ταλαιπωρία και η αβεβαιότητα της προσφυγιάς. Αλλά το πέτυχε από τον αγώνα που έκανε εβδομήντα έξι χρόνια σ' αυτόν τον τόπο που τον φύτεψε ο Θεός. Πιστεύω πως θα βρει έλεος και θα πρεσβεύει για όλους μας. Ο γέρο - Ευδόκιμος είχε τον φωτισμό του Θεού. Ήτανε προσεκτικός μοναχός. Δεν μπήκε στην χορεία των προφητών Γεροντάδων ούτε των προορατικών ούτε των θαυματουργών ούτε....ούτε.....

Πηγή: 1myblog.pblogs.gr/

Έμεινε ταπεινός με κεκρυμμένη την ζωή του εν τω Χριστώ. Γι' αυτό, ούτε υποτακτικούς ούτε οπαδούς ούτε την φθηνή φήμη του αγίου απέκτησε. Έμεινε πάντα ξεχασμένος πίσω από το Κρυόβουνο. Όταν τον πλησίαζες, σου έδινε την αίσθηση: «Λάλει συ και ακούω ο δούλος σου».

Το γεροντιλίκι για μένα έμεινε πάντα ένα μυστήριο που πολλές φορές το συζητώ με τους μοναχούς μου: Υπάρχουν Γεροντάδες που είναι άγιοι άνθρωποι και δεν έχουνε μήτε γάτο. Και υπάρχουν Γεροντάδες που είναι ντενεκέδες σαν κι εμένα και έχουν υποτακτικούς και θαυμαστές ων ουκ έστιν αριθμός. Πώς γίνεται αυτό δεν μπόρεσα να το καταλάβω.

Πάντως ο γέρο Ευδόκιμος με την βαθιά του ταπείνωση ούτε κλίμα θαυμασμού έφτιαξε ούτε προφητείες έλεγε και προρρήσεις. Τίποτε από αυτά τα «μεγαλεία». Ζούσε όπως οι Άγιοι του Θεού: ταπεινά, αθόρυβα, ήσυχα, μέσα σε μια απέραντη αφάνεια. Και γι' αυτό έμεινε μόνος. Δεν είχε υποτακτικούς. Δεν είχε συντροφιά κανένα. Συντροφιά του ήταν ο μοναχός Ιγνάτιος και οι προαπελθόντες πατέρες και αδελφοί της σκήτης του Αγίου Δημητρίου.

«Αχ, αγία αφάνεια, πόσο καρπίζεις την μοναχική φυτεία!»

Ήτανε μεγάλος πόνος το ότι είδε την ερήμωση της Σκήτης. Θλίψη αδιασκέδαστη.

Το έφερε βαρέως μέχρι τελευταία, που επί των ημερών του έβλεπε να κλείνουν τα Κελλιά και ένα-ένα να γίνονται ένας σωρός πέτρες. Το θεωρούσε εγκατάλειψη Θεού εξ αμαρτιών μας. Αγαπούσε τον τοίχο του. Αγαπούσε το κελλί του. Δεν του άρεσε να περιφέρεται δώθε – κείθε. Άλλωστε, αυτό παρέλαβε από τους αυστηρούς Γεροντάδες του. Δεν του επέτρεπαν να γυρίζει, να γειτονεύει, να ακούει και να μεταφέρει νέα. Τηρούσαν τον κανόνα του Μεγάλου Παχωμίου: «Μη μεταφέρης λόγον από αγρού εις αγρόν». Ελάχιστες φορές εξήρχετο του Όρους. Όταν έβγαινε, γινότανε λιτανεία, γιατί το να βγει αυτή η «πανάρχαια εικόνα» έξω δεν ήταν συνηθισμένο πράγμα.

Επαναλαμβάνω: αγαπούσε τον τοίχο του, αγαπούσε το Κελλί του. Και, όταν κήκε από κάποιους περιπατητικούς μοναχούς, πολύ τραυματίστηκε και πολύ κουράστηκε ψυχικά. Του λέω μια φορά:

– Πάμε στην Σκήτη;

– Τι να δω; Το καμένο μου Κελλί;

Ήξερε ο γέρο- Ευδόκιμος την μαθητεία του κελλιού και αγαπούσε τη γωνιά του. Είχε τον τρόπο του, όπως έλεγε, να γεμίζει τις είκοσι τέσσερις ώρες της νύχτας και της ημέρας.

Είχε σπουδάσει κοντά στους Γεροντάδες του και την ζωγραφική και το χρώσμα των τέμπλων. Στο κελλί του υπήρχε πίνακας που παρίστανε σιδηρόδρομο.

– Τι είναι αυτό, Γέροντα;

– Είναι ανάμνηση των παιδικών μου χρόνων. Είναι ο σιδηρόδρομος που πάει στην Πάτρα, όπως τον έβλεπα στο Αίγιο, όπου πρωτοεγκατασταθήκαμε.

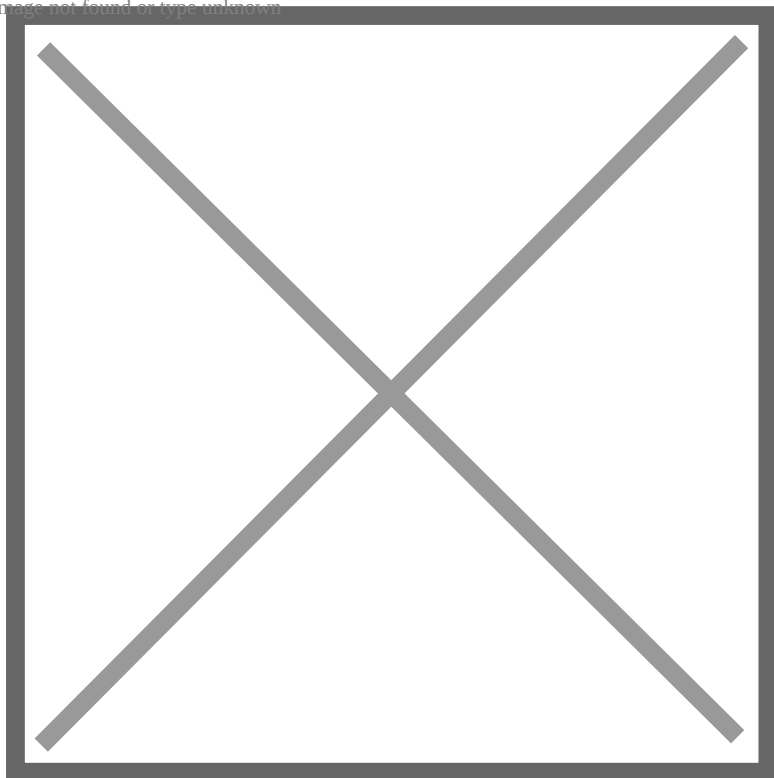
Ο κήπος του ήταν πάντα φροντισμένος. Έδινε τον καρπό αυτού εν τω καιρώ αυτού. Το αμπέλι και τα δένδρα είχαν ευλογία. Κουβαλούσαν οι Γεροντάδες φυλλώματα από το δάσος, για να τα κοπρίσουν. Και τα μονοπάτια που οδηγούσανε στο Κυριακό πρόδιδαν παρουσία φίλεργου και φιλόκαλου νοικοκύρη. Παρά το γήρας του δεν εφείδετο κόπων να τα περιποιείται. Οι καλογερικές δουλειές δεν είναι μέριμνα που σκορπίζει τον νου του μοναχού. Είναι μέσον ισορροπίας των ψυχικών και των σωματικών δυνάμεων.

Στην ταφή του, με πολύ πόνο θάψαμε ένα από τα τελευταία παιδιά του Όρους. (Παιδί του Όρους ήταν και ο γέρο Διονύσης ο Φιρφιρής. Επτά ετών ήρθε. Ίσως υπάρχουν ακόμα μερικά τέτοια παιδιά στον Άθωνα· δεν το γνωρίζω.) Τα ενενήντα του χρόνια δεν μετρίασαν την θλίψη μας. Αλήθεια, από τούδε θα 'χουμε παιδιά του Όρους; Παιδιά που να μαθητεύουν από την αρχή στον Γέροντα και μόνον; Όχι,

αφού μαθητεύσουν πρώτα σ' όλα τα σχολειά του κόσμου, έπειτα να' ρθουνε στο ιερό φροντιστήριο του Άθωνα. Καλό είναι κι αυτό, αλλά πάντα θα έχουνε θολά τα μάτια. Σαν έχεις παιδιά του Όρους, αγαπάνε τον τόπο, έχουνε και τα δυο πόδια στο κελλί τους. Αγαπάνε τους Γεροντάδες. Αγαπάνε την άσκηση. Αγαπάνε την ζωή των μοναχών. Φροντίζουνε τον τόπο. «Και τον χουν αυτών οικτιρήσουσιν». Έχουν όλη την ζωή τους στον Κύριο παραθεμένη.

Την ευχή του να έχουμε και ας είναι υπόδειγμα ζωής σε όλους. Αμήν.

Image not found or type unknown

Πηγή: Μορφές που γνώρισα να ασκούνται στο σκάμμα της Εκκλησίας, Έκδοση Ι.Μ. Δοχειαρίου, Άγιο Όρος 2010.